

ПІДСУМКИ 2020 РОКУ: ХРОНІКА НЕПОМІТНОГО ГЕРОЇЗМУ

Перш ніж розпочати писати про 2020 рік, який, за думкою багатьох, був важким, я, як і належить серйозному вченому, проглянув, що з цього приводу пишуть інші «дослідники». І так, теза «2020 був складним / важким роком» наявна у майже 22 мільйонах результатів пошуку Google. Теза «Це був складний рік, але нам вдалося» – у більш ніж 9 мільйонах результатів пошуку. Тому я вирішив, концептуально, збільшити кількість текстів другого спрямування, особливо якщо зважити, що складними (за даними Інтернету), були, як мінімум, усі останні роки сучасної епохи.

У 2020-му університет виконував свою основну місію – готував кадри вищої кваліфікації для держави. Відбулися два випуски магістрів (січень і червень) та один випуск бакалаврів. Більше 2000 учителів, психологів, перекладачів, правознавців, політологів, соціальних працівників, тренерів, фахівців прикладної математики та прикладної лінгвістики, хореографів вийшли з наших стін цього року.

Цього року ми випробували «нову» процедуру захистів дисер-

тацій, і у нас почали з'являтися не лише кандидати наук, але й доктори філософії.

Приємно, що цього року почесними званнями відзначено двох наших співробітників. «Заслуженим працівником культури України» стала Олена Спінул, «Заслуженим працівником освіти України» – Сергій Михида.

Вступна кампанія-2020 була доволі складною і розтягнутою в часі. На якість та кількість вступників істотно вплинула дистанційна форма навчання, складність ЗНО та карантинні обмеження, але ті, хто прийшов, виявляють себе доволі вмотивованими студентами.

Студенти, як завжди, не тільки навчалися, але й активно відпочивали та займалися спортом. Так, у лютому дві великі групи студентів (майже 80 осіб) поїхали в гори, каталися на лижах та мандрували мальовничими Карпатами. Успішними були виступи наших студентів-спортсменів на змаганнях з легкої атлетики, боротьби джиу-джитсу, боксу, гімнастики спортивної, гімнастики художньої, танцювального спорту, волейболу класичного, баскетболу тощо.

До особливо приємних подій і здобутків наших студентів цього року, безперечно, належить рекорд, який встановила родина Валіхновських у складі студентки факультету фізичного виховання і випускника цього ж факультету – народження чотирьох доньок! Це досягнення важко буде перевершити!

Важливо зазначити, що обставини 2020-го не змусили наших студентів, викладачів, співробітників відмовитися від важливих речей: волонтерської допомоги, активного суспільного життя, участі в громадських проектах тощо.

Карантин і дистанційна форма навчання кардинально змінила звичну для всіх реальність, але, що важливо, викладачі й студенти не сприймають це тільки як перешкоду, але й реалізують нові можливості.

Ми навчилися дистанційно проводити не лише заняття й екзамени, але й учені ради, збори колективу, круглі столи, наукові семінари та конференції, навіть – творчі конкурси. Згадаємо також день кар'єри ЄС, день відкритих дверей, день студента, фестиваль

соціальної реклами та багато іншого.

Особливо хочу наголосити на ролі й долі викладачів у цей рік. Переважна більшість із них постійно виявляє непомітний героїзм. І не тільки тому, що викладачі та співробітники працюють, незважаючи на реальну загрозу їхньому здоров'ю та життю. Для студентів дистанційне навчання (використання нових технологій) більш органічне, ніж для викладача, досвід роботи якого сформував свої вимоги до освітнього процесу та наукового спілкування. Утім наші колеги доволі швидко освоїли нову суспільно-освітню реальність. Окрім занять та екзаменів у складному режимі онлайн, вони брали участь у наукових заходах, підвищенні кваліфікації, консультували магістрантів і аспірантів, уклали угоди про співробітництво з іншими освітніми установами, виграли гранти, відкривали науково-дослідні центри та лабораторії, проходили акредитації освітніх програм, читали лекції для студентів і викладачів інших, зокрема й закордонних університетів та самі слухали й дискутували з відомими

зарубіжними та українськими ученими. П'ятеро наших колег цього року стали докторами наук, шість – професорами.

У році, що минає, університет отримав реконструйований стадіон, зміцнив навчально-лабораторну базу, вдосконалив гуртожитки. Мистецький факультет змінив свою дислокацію, і, незважаючи на труднощі, обживається на новому місці.

За законами жанру 2020-го вперше у історії університету вибори ректора не визначили переможця.

Як і багато моїх колег і друзів, переконаний, що цей рік навчив нас цінувати те, що раніше вважали за звичне: можливість спілкуватися, вільно пересуватися і мандрувати, бути незалежним від життєвих обставин. Ми тепер більше цінуємо підтримку рідних і друзів, звертаємо увагу на здоров'я, чіткіше розділяємо головне й другорядне. І, найголовніше – життя виховує в нас оптимізм, а з ним легше жити.

Олег Семенюк
в.о. ректора ЦДПУ ім.В.Винниченка

ЖИТТЯ ПІСЛЯ ВИБОРІВ РЕКТОРА

ТРИ ЗАПИТАННЯ ДЛЯ КАНДИДАТІВ

Жовтень 2020 року запам'ятається для нашого університету подією, яка буде тривати й наступного року – вибори ректора. Нагадаємо, що до другого туру вийшли два кандидати на посаду ректора – Олег Анатолійович Семенюк і Валерій Вікторович Радул. Жодному з них не вдалося набрати необхідні 50 відсотків голосів. Отже, наступного року розпочнеться нова кампанія виборів ректора університету.

Редакція «Університетського меридіану» поставила обом кандидатам однакові запитання про «життя після виборів»:

Якими ви запам'ятали вибори ректора - 2020?

Яку позицію вашої передвиборчої програми ви вважаєте найважливішою?

Чи змінилося ваше життя після виборів?

ОЛЕГ АНАТОЛІЙОВИЧ СЕМЕНЮК, ПРОФЕСОР, ДОКТОР ФІЛОЛОГІЧНИХ НАУК

01 Це вже не перші вибори ректора для мене, тому я доволі чітко уявляю, що буде відбуватися, як проходитимуть необхідні процедурні моменти, як буде трансформуватися психологічна атмосфера в університе-

ті тощо. Я також розумів усі складні аспекти цих виборів для мене – діючого ректора.

Це і доволі тривалий карантин, який уповільнив життя колективу, створив перепони у спілкуванні зі студентами, і відмова від орендованого корпусу та переведення мистецького факультету до інших приміщень (що створило напругу і викликало несприйняття певною групою викладачів і співробітників). Уведення в дію нової формули розрахунку ставок також не минуло без контраверсій.

Дещо насмішили чутки про себе (фейки завжди супроводжують будь-які вибори). Розчаруванням було те, що і сьогодні, після всіх подій останніх років, деякі «виборці», особливо – викладачі, які мають вчити молодь гідної поведінки, настільки хотіли засвідчити відданість своєму кандидату, що під час голосування фіксували на телефонах позначки в бюлетенях.

02 Одне вибори минули, інші – призначили. Таке життя, особливих змін не відбулося. Працюю, як і раніше: кінець календарного року, дистанційне навчання, сесія, підготовка до випуску магістрів, реагування на захворюваність викладачів і студентів, підготовча робота до 100-річчя університету та багато іншого – немає коли думати про післявибори. Незавершеність процесу, однак, дещо заважає ефективній роботі, особливо коли йдеться про спілкування з потенційними спонсорами, вишукування коштів на проекти та ремонти тощо. Відчувається і певна психологічна напруга, але це звична ситуація, вона мине після майбутніх виборів.

03 У моїй програмі було десять основних тез, і всі вони є важливими. Але, відповідаючи на питання, я б відзначив перші дві.

Управління сучасним університетом необхідно будувати за принципом горизонтального менеджменту. Маємо довіряти виконавцям, тим, хто займає різноманітні посади, особливо, якщо їх обрано згідно з чинним законодавством. Але довіра має бути поєднана з контролем, звітністю та оцінкою ефективності роботи. Не можна боятися змінювати «менеджерів», не можна керуватися в призначеннях лише ступенем відданості. Важливо – залучати до управління молодь, проводити конкурсний відбір на адміністративні посади.

Маємо нову реальність у економічному, фінансовому аспекті існування університетів. Академічна самостійність вимагає відповідальності, відмови від популізму. Університет повинен керуватися прагматичними ідеями, але не боятися й нових тенденцій в організації освіти, якщо має бажання розвиватися. Необхідно продовжувати курс на енергоефективність та ресурсоекономію, дотримуватися паритету кількості персоналу та студентів, не боятися оцінювати освітні програми з погляду економічної рентабельності, розширювати спектр надання основних освітніх послуг (іноземні студенти, підвищення кваліфікації вчителів, підготовка молодших бакалаврів тощо).

ВАЛЕРІЙ ВІКТОРОВИЧ РАДУЛ, ПРОФЕСОР, ДОКТОР ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК

01 Тривалими, знервованими, неординарними.

02 Позиція щодо розвитку університету.

У своєму інтерв'ю виданню «Точка доступу» Валерій Вікторович наголосив на тому, що університет повинен заробляти гроші. У своїй передвиборчій програмі він запропонував організаційні та структурні зміни, які допоможуть залучати в університет додаткові кошти, популяризувати його серед молоді та,

відповідно, збільшувати кількість студентів:

«На мій погляд, сьогодні університет не повинен стояти на місці, він повинен розвиватися. А для цього потрібно не лише пропонувати якісь речі, а й реалізовувати їх».

На думку Валерія Радула, навчальний заклад має можливості залучення додаткових джерел фінансування. Університет може займатися не лише підготовкою фахівців, а й їх перепідготовкою.

«У нашому розумінні заробляння коштів – це надання освітніх послуг. У нас є запас міцності, щоб займатися перепідготовкою. Зараз це вимога часу».

03 Ні. Жодною керівною посадою, навіть якщо вона тривала, життя не закінчується.

ДИСТАНЦІЙНА ФОРМА НАВЧАННЯ:

У ПОШУКАХ КОМФОРТУ ТА ЯКОСТІ

Пандемія змусила нас перейти на дистанційне навчання, що без сумніву є новим та складним рішенням як для студентів, так і для викладачів. Попри те потрібно адаптуватися до нових умов та не знижувати якість навчального процесу. Ми вирішили поспілкуватися з викладачами Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені В. Винниченка про особливості дистанційного навчального процесу та зібрати для вас корисні поради, як організувати якісне, комфортне та продуктивне навчання в онлайні. Старший викладач кафедри перекладу, прикладної та загальної лінгвістики Богдан Вікторович Стасюк вважає:

«Дистанційна освіта стала найбільшим випробуванням умотивованості. Не тільки студентів, а й викладачів. Хтось себе тренує в силі волі, а хтось – у боротьбі із внутрішнім вигоранням. Подивімося в очі правді: сьогоднішнє інформаційне середовище, де ми всі живемо, озброює всіх нас досить розмаїтим інструментарієм, за допомогою якого можна компенсувати більшість вад карантину, самоізоляції й транспортних обмежень».

Також, Богдан Вікторович виокремив і негативні аспекти дистанційного навчання:

«З іншого боку, зникло тепло живого людського спілкування. Якщо покинути рівень метафор, то це насправді велика проблема й вада дистанційної освіти – дуже важко реагувати на зворотний канал комунікації, не бачачи очей аудиторії, її загальних рефлексів за партою чи банального середовища, на яке розпоршується увага».

Проте проблем, яких не можна було б розв'язати, викладач не бачить:

«Адаптуватися можна, але нічого не поробиш з «екстралінгвальними чинниками» (як жартують філологи), починаючи від нічим не контрольованого зникнення електрики і завершуючи банальним дефіцитом функціонального простору вдома. Одним словом, універсальних рецептів, зважаючи на реалії української освітньої системи та суспільно-політичної кризи, не буде».

Завідувачка кафедри журналістики, доцентка Наталя Миколаївна Фенько ділиться досвідом організації навчального процесу в онлайні:

«Суто для мене ефективно навчання – це ефективно спілкування. Для мене важливо спілкуватися не з чорними квадратами (при всій повазі до Малевича), а з живими людьми, які говорять, сміються, ображаються, фіркають, розмахують руками – головне, щоб горіли очі й було не байбуже. Тому я працюю тільки з увімкненими камерами. Нічого, що народ у піжамах, у ковдрах, з філіжанками й котями. Принаймні, це все живе, рухається і мислить».

Також Наталя Миколаївна дала низку корисних порад і для викладачів:

«Я ніколи не забуваю про рефлексію. Просте питання «Що ви наразі відчуваєте?» може привести до прихованих смислів, до розуміння правильності вибраної навчальної стратегії. Не треба скупитися на добре слово, хоча й легкий тролінг заспаного студентства ніколи не завадить. Викладачеві треба бути різним. Він може бути і з гумором, і вимогливим водночас. Важливо бути на одній хвилі зі студентами. TikTok вам на допомогу!»

Доцентка кафедри історії України Інна Анатоліївна Вівсяна тримає зв'язок зі студентами через Viber. З посмішкою розповідає:

«Завжди на зв'язку – що вдень, що вночі. Характерний звук, що повідомляє про допис, може й налякати. Особливо, коли ти нарешті розслабляєшся і засинаєш о 23.30, а о 00.13 – студентка надсилає презентацію і відразу пише: «Нічого, що я вам сюди пишу, може краще буде в групу кинути?». А я у відповідь: «Шкода, що не в групу кинула: нехай би всі прокинулись!».

Особливих складнощів та проблем у дистанційному навчанні Інна Анатоліївна не бачить:

«Єдина проблема у мене – повільний та з перебоями інтернет. Так що все можна організувати, якщо інтернет працює!»

Доцентка кафедри фізики та методики її викладання Олена Михайлівна Трифонова вважає, що дистанційна освіта – це поштовх до самовдосконалення як для студентів, так і для викладачів.

«Дистанційна форма навчання вимагає досить високої здатності студентів до самоорганізації, вміння спланувати свою освітньо-наукову діяльність, не менш важливим є планування режиму праці та відпочинку», – вважає Олена Михайлівна і радить студентам прислухатися до себе та встановити комфортні для себе умови самостійного навчання.

Старша викладачка кафедри біології та методики її викладання Марія Сергіївна Казначеева чітко структурувала правила, які допоможуть презентувати високу успішність з дисциплін на дистанційному навчанні:

- вчасно виконуйте і здавайте завдання;
- чітко дотримуйтеся вимог та інструкцій для виконання завдань;
- узгоджуйте час відеоконсультацій.

Також, Марія Сергіївна застерігає студентів:

«Будь ласка, не хитруйте! Не шукайте 1001 спосіб обійти тестову систему, 1001 причину не вийти на зв'язок, не виконати домашнє завдання тощо. Краще використайте цю свою творчу енергію в корисних цілях. Не перетворюйте дистанційне навчання в «навчальний карантин», або «навчальну самоізоляцію», адже можливостей зв'язатися з викладачем є безліч, і при будь-яких обставинах Вам завжди підуть назустріч, якщо Ви дійсно хочете працювати. Наголошує: «Дистанційне навчання – не карантин, і не самоізоляція, а інша форма спілкування».

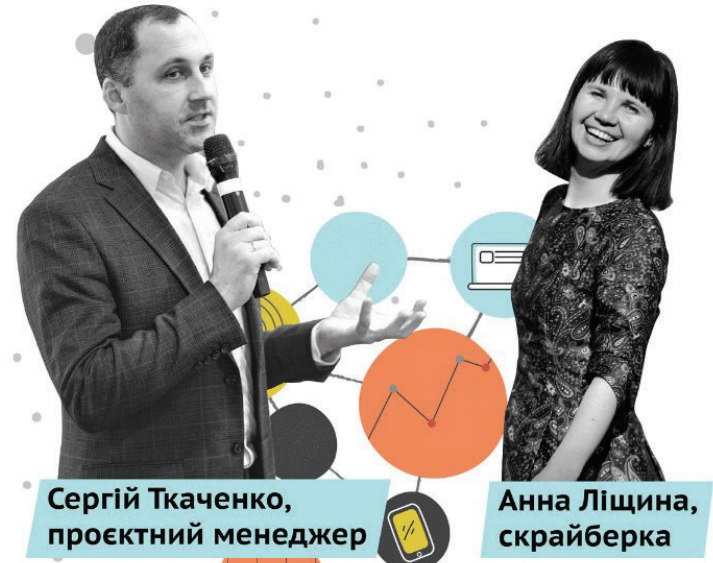

Роман Базака
старший викладач кафедри журналістики

ОНЛАЙН-АКАДЕМІЯ «МЕДІАРЕВІЗІЯ», АБО ЯК НАВЕСТИ ЛАД У ВЛАСНІЙ ГОЛОВІ

Креативна кафедра журналістики
ЦДПУ ім. В. Винниченка

Невгамовна Агенція сталого розвитку
«Хмарочос»

ВИВЧАЙ ТА РОЗРІЗНЯЙ:
інфо-медійна грамотність

#МЕДІАРЕВІЗІЯ

Протягом грудня 2020 року тривала робота Онлайн-академії, організованої ГО «Агенція сталого розвитку «Хмарочос» та кафедрою журналістики Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені В. Винниченка в рамках проекту «МедіаРевізія» (проект «Вивчай та розрізняй: інфо-медійна грамотність», що виконується Радою міжнародних наукових досліджень та обмінів (IREX) за підтримки Посольств США та Великої Британії, у партнерстві з Міністерством освіти і науки України та Академією Української преси).

Нагадаємо, що Центральноукраїнський державний педагогічний університет ім. В. Винниченка став одним із десяти ЗВО – переможців конкурсного відбору, що отримали право взяти участь у проекті «Вивчай та розрізняй: інфо-медійна грамотність», зокрема завдяки активності відділу міжнародних зв'язків ЦДПУ ім.В.Винниченка та проректору з наукової роботи професору Сергію Павловичу Михиді.

Навчання в Онлайн-академії для майже сотні учасників, які зареєструвалися, складалося з 5 тренінгів, котрі на платформі ZOOM провели досвідчені медійники, чия діяльність більшою чи меншою мірою пов'язана з промоцією медіаграмотності.

Так, першою спікеркою стала відома медіаекспертка Вікторія Талашкевич. У вступному занятті, яке пройшло в доброзичливій атмосфері не лекції, а практично дружньої розмови, вона наголоси-

ла слухачам, що кожен з нас є медіа, і особливо в часи соціальних мереж є поширювачем інформації. Тому тренерка закликала слідкувати за інформаційним полем навколо себе: зокрема, перевірити, яким контентом кожен з нас ділиться, що коментує, репостить та з якою метою; загалом, чи критично ми ставимося до інформації, яку отримуємо та поширюємо. А на завершення Вікторія дала поради, як оптимізувати своє перебування у соцмережах.

Тему інфогієни в соціальних мережах підхопила на другому занятті Онлайн-академії авторка ініціативи «Не будь овочем» Оксана Мороз. Вона неабияк вразила наведеними цифрами: скажімо, що лише 3% користувачів насправді можуть відрізнити фейкову новину від правдивої (хоча впевнені в цьому ледь не половина) або що 54% українських користувачів Facebook порушують базову інформаційну гігієну. Тренерка пояснила такі невтішні факти нерозумінням суті нової інформаційної реальності, наприклад, тим, що із зростанням кількості інформації зростає і концентрація в ній інфовірусів. Тому, незалежно від віку, освіти, відрізнити фейки від правди теж треба вчитися, і це завдання, зокрема, є одним із основних для проекту «МедіаРевізія».

На «екваторі» Онлайн-академії на слухачів чекала зустріч з відомим журналістом, телеведучим, блогером Андрієм Богдановичем. Як і повинно бути на «екваторі», заняття виявилось досить «гарячим» завдяки активності слу-

хачів академії, котрі буквально з перших хвилин засипали спікера запитаннями. І він вирішив не чекати завершення тренінгу, а оперативно відповідав, віртуозно повертаючись до запланованого ходу заняття, в межах якого усі охочі могли дізнатися про конкретні кейси фейків та технологію їх створення, озброїтися інструментами перевірки як текстової, так і ілюстративної інформації. Також спікер поділився власним досвідом створення (щоправда, ненавмисного) фейкових новин.

А коли наприкінці заняття в чаті прозвучало розпачливе «Так кому ж довіряти?», Андрій Богданович блискавично відреагував: «Довіряйте собі».

Наступне заняття Онлайн-академії було присвячене фейкам і маніпуляціям навколо теми коронавірусу, а експертно висвітлила цю непросту тему головна редакторка інформаційної кампанії «Потой бік новин» Альона Романюк. Вона на конкретних прикладах

продемонструвала слухачам Онлайн-академії, звідки виникають фейки (за її спостереженнями, багато неправдивих, перекручених новин походить з Росії), як вони вкидаються в інформаційний простір (через, зокрема, сайти-сміттярки, псевдоекспертів та лідерів суспільної думки). Осібно дісталось різноманітним вайбер-чатам, у тому числі шкільним батьківським. Також пані Альона ввела в лексикон слухачів поняття «астротурфінг» - тобто формування думки за допомогою коментарів. Ефективними способами боротьби проти фейків тренерка вважає докладне спростування (хоча й розуміє, що спростування прочитає на порядок менше людей, бо тут є апеляція не до емоцій, а до рації), а також гумор. А насамкінець закликала усіх охочих до співпраці: надсилати їм сумнівну інформацію на перевірку.

І цілком логічно, що завершували блок занять у Онлайн-акаде-

мії проекту «МедіаРевізія» якраз ті, хто бореться проти фейків за допомогою гумору – журналісти «Телебачення Торонто» Олександра Гонтар та Анатолій Остапенко. І ця зустріч вже мала виразне практичне спрямування, адже спікери поділилися досвідом створення медіакритично-фактчекерського відеопродукту в середовищі, куди більшість користувачів, за їхнім власним зізнанням, свідомо не йде за освітнім контентом – в Instagram та Youtube. Упевнені, їхні поради – визначитися, на яку аудиторію працювати, підбирати цікаві формати, загорнути складну тему в просту, лаконічну форму, замість менторства підключати гумор тощо – стануть в нагоді тим, хто піде далі по проекті «МедіаРевізія» та вирішить випробувати себе в ролі тренерів, котрі поширюватимуть знання з медіаграмотності та інфогієни у своїх колективах та громадах.

Спікери Молодіжної онлайн-академії

ВИВЧАЙ ТА РОЗРІЗНЯЙ:
інфо-медійна грамотність

#МЕДІАРЕВІЗІЯ

Дмитро Шульга
старший викладач кафедри журналістики

Згадати свято

Здається, давно були ті часи, коли ми могли зі студентами й колегами фотографуватися біля університетських ялинок або обговорювати, на якому факультеті краща новорічна фотозона. З наближенням святкових днів поліпшувався настрій навіть у найсуворіших викладачів, у повітрі вже сновигали звуки «Щедрика»

і вчувався аромат мандарин і хвої.

Наразі ми позбавлені цієї розкоші. Коронавірусна статистика нікому не додає оптимізму. Колег і студентів ми звикли бачити у віконцях безкінечного ZOOMу. Нам залишаються спогади і надії. Спогади про те, як це було колись. Надії на те, що колись це знову станеться.

Редакція «Університетського меридіану» вирішила додати приємну фотонотку до новорічних спогадів. На цих невігядливих аматорських фото всі такі безтурботні й щасливі.

Нехай свято оживає у нашій пам'яті! Нехай поруч будуть усі здорові й усміхнені!

Різдвяні пригоди студента

Бути студентом – перебувати на межі загальної радості і осібної паніки. Майже як ходити лезом. Ти очікуєш різдвяних свят, мимохіть нагадуєш торішні колядки, рихтуєш у своїй кімнаті пречудесну ялинку, яку придбав у першій-ліпшій крамниці - і кімната гуртожитку казково, майже як годиться на свята, перетворюється на палац лінових і ніжних. Неоконечно розпростерті подушки, мутне вікно таки добряче розхитують цю гармонію.

Та весь картковий будинок цілком розпадається тоді, коли хтось укотре нагадає про близьку сесію. Усю твою казково-різдвяну феєрію розорено. Враження, ніби з-під ніг висмикнуто килим. Ти глибоко вдихаєш, проковтуєш звільна кілька склянок води й лаєш на чому світ стоїть тих, хто нагадав тобі про близькість іспитів. Ну, звісно, не викладачів, бо хоча напередодні свят відбуваються дива, навряд чи ти станеш котом і в тебе з'явиться 9 життів.

Дзвоном курантів безугавно й немилосердно гримлять сповіщення з електронної пошти, соціальних мереж про нові завдання, повідомлення однокурсників «а-ти-зробив-а-як-у-тебе-вийшло?». Ти стоїш у глибокій задумі й передумуєш: «Господи, чому вони чіпляються? Де я провинився?» Втім не втрачаєш оптимізму, а найсуттєвіше, намагаєшся не згубити здорового глузду. І не губиш. Бо знаєш, що попереду контрольна, заради якої варто жити. І вижити.

Раптом, отримавши якесь короткочасне просвітлення, ти згадуєш домашні приготування до свят, новорічні реклами, щорічну фразу «збігай за горошком, бо розберуть», те, як розвішуєш удома гірлянди й кажеш у голос, геть не криючись: «А може, ну його? Візьму та чкурну хоч зараз додому!»

На зачовганій автостанції криво мерехтить гірлянда, у тебе квиток, дві торбини й наплічник. Ти відчуваєш, як дух свят переповнює все єство, бачиш самого себе, який переглядає всоте «Сам удома», вмовившись і закутавшись у добру домашню ковдру... Стоїш, мовби зачарована Десна, аж доки якийсь дядько, закутаний у кілометровий шалик, не торсає тебе: «Чуєш, оно автобус твій зараз поїде». Ти ще перебуваєш у прострації, аж поки цілковито не осягаєш суті становища і спритно мчиш до маршрутних вицвіло-жовтого кольору.

Водій рвучко висмикує твій квиток, мостишся із торбами, аж доки хтось не проштовхує тебе й ти нарешті всідаєшся. Поїхали. Шепіт тіток перекочується, чується поодинокий смішок... Які ці поїздки атмосферні. Атмосфера така собі, але ж усе одно є. Хтось ззаду штрикає пальцем у твою куртку. Обертаєшся й бачиш свою ж сусідку, бабусю, загорнуту в хустку так, що тільки ледь видніються блискучі зіниці. Авжеж, тебе засипано важкою лавиною допитів: "Дівчину знайшов? А в який клас ти ходиш? У сьомий, мабуть?..." Ти мугикаєш, підтакуєш як-небудь, бо ж не викрутишся. Та раптом, не натякаючи й на йоту, ніч не передрікаючи, в тітки вихоплюється репліка: «А, то це в тебе сесія скоро?»

Десь у нутрі перекидається світ, перекошується твоя мила посмішка, яку однак не видно через маску, і ти просто, майже по-наївному шепочеш, сухо констатуючи: «Так. Сесія». Тітка бозна-чого починає видавати уривчастий регіт, аж деякі обертаються до неї, і каже, ніби ти не знав донині, майже тріумфально: «Сесія наближається!» Спересердя обертаєшся від тітки під її безугавний перебіний регіт і думаєш: «Ну от нащо так чинити? А так добре було. Тепер усе спочатку!»

Одним словом, джінгл белз.

Максим Бричка

студент 2 курсу факультету філології та журналістики

Адреса редакції: м. Кропивницький, вул. Шевченка, 1, корпус №5, кафедра журналістики

Редактор Наталя Фенько

Засновник «Університетського меридіана» - ректорат ЦДПУ ім. В. Винниченка

Верстка: Артем Луценко

Редакційно-видавничий відділ ЦДПУ ім. В. Винниченка

Зам. № 8683
Тираж 150